

Jordi Gasion. El Fill del Mestre. Cantautor

“Les meves cançons formen part del paisatge”

temporada alta

Festival de tardor de Catalunya, Girona - Salt

2016

Del 30 de setembre al 4 de desembre

100 propostes
Teatre, música,
dansa, circ, cinema,
familiars, creació
contemporània...

Programació i venda d'entrades:
www.temporada-alta.net

EL PUNT AVUI +

1,20€

Edició de Lleida

DILLUNS • 24 d'octubre del 2016. Any XLI. Núm. 14077 - AVUI / Any XXXVIII. Núm. 12947 - EL PUNT

Jordi Gasion. El Fill del Mestre. Cantautor

“Les meves cançons formen part del paisatge”

SABATES • Un dia el meu pare em va donar diners per comprar-me unes sabates i vaig tornar a casa amb una guitarra en lloc de sabates **AMICS** • Ens trobàvem perquè ens venia de gust, no hi havia cap interès econòmic, ens reuníem perquè ens agradava tocar i cantar, fèiem cançons d'estiu, de guerra o d'amor, i sobre aquests temes fèiem l'actuació

Teresa Berengueras
ALPICAT

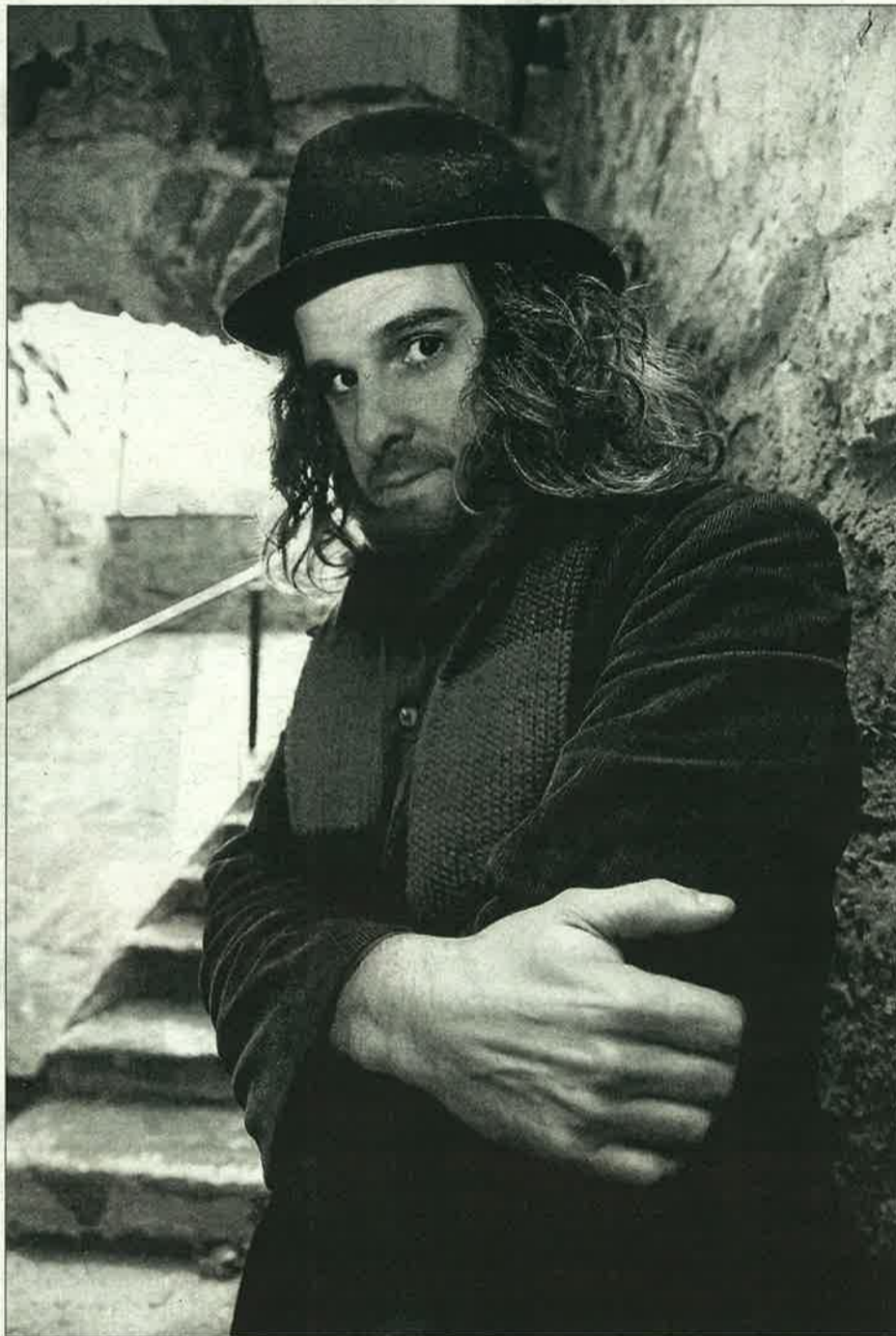
El Fill del Mestre, Jordi Gasion, és un compositor. Li costa viure del que més li agrada, la música, i compagina l'escriptura fent de carter. Els noms dels seus discos són curiosos, el darrer es diu *Cançons per després d'un diluvi* i Sisa forma part de la seva vida, i ho explica.

D'on ve el seu nom artístic El Fill del Mestre?

Sisa acaba una de les seves cançons tot dient “el fill del mestre ha calat foc a la casa”, i és d'aquesta cançó d'on ve el meu nom artístic. Jo havia publicat un disc amb el meu cognom, Gasion, però al cap d'un temps em vaig adonar que com a artista sóc El Fill del Mestre que, a més a més, és un nom en què entren més músics. No són el meu grup però és la gent que m'acompanya habitualment.

La cançó de la qual pren el nom, com ens ha dit, és d'un disc d'en Sisa editat el 1975. Quan i com arriba al seu coneixement?

En arribar l'època de recollida de la fruita, a Alpicat, teníem temporers, un d'ells, valencià, i algunes nits tocava la guitarra i cantava a un *pub* dels meus pares. Jo, adolescent, m'escapava i anava a escoltar-lo, i sempre cantava *Qualsevol nit pot sortir el Sol*. Un dia vaig comprar una cinta on hi havia totes les cançons d'aquell disc i al cap d'uns anys, anant en el cotxe, escoltant-la em va venir al cap el nom d'El Fill del Mestre. Als 12 anys vaig començar a tocar la guitarra, i amb uns amics d'aquí, a Alpicat, vam muntar el grup Kap de Boig. Feia les cançons i les cantava, però amb el temps el que jo escrivia potser ja no entrava dins l'estil del grup, de manera que vaig encetar la meua època en solitari d'una manera molt casolana, fins que a principi de la dècada del 2000 m'ho prenc d'una manera més seriosa.

El fill del mestre, captivat pel paisatge del Segrià, que queda palès en les seves cançons ■

Va estudiar música?

Per casa sempre hi havia alguna guitarra, i amb una vaig començar. Com que no havia estudiat música li vaig demanar, fins a fer-me molt pesat, a un amic que m'ensenyara com eren i es feien els acords, i aquest va ser el meu començament. Un dia el meu pare em va donar diners per comprar-me unes sabates i

vaig tornar a casa amb una guitarra en lloc de sabates. Des de petit la música m'ha atret i m'ha portat a un lloc on és molt difícil que et pugui dur el món real, a un món irreal on jo em trobo molt a gust.

Com va ser, actuar amb Meritxell Gené, en el cicle 'Les cançons dels altres'?

Aquesta idea neix a un bar d'Alpicat que tenia un espai cultural regit pel pintor Ignasi Puente, els recitals els organitzava Xavier Baró. Ens trobàvem una vegada al mes i fèiem cançons, van ser com unes trobades d'amics que van durar un parell d'anys. Del recital amb la Meritxell, fins i tot van quedar gravades tres cançons que es poden

Lliure

Jordi Gasion, conegut al món de la cançó com El Fill del Mestre és un amant de la seva llibertat. Li agrada la música, una eina que el fa viatjar a un món irreal en què és feliç i es troba molt a gust. És conscient que si tants sols la música fos el seu mitjà de vida tindria que hipotecar una part de la seva llibertat, per defensar-la compagina les cançons amb la feina de carter i de cambrer. És la seva opció i la seva manera de viure. Quan era adolescent al seu poble, Alpicat, va quedar encisat amb les cançons que un temporer cantava al pub dels seus pares, amb uns companys va muntar un grup per començar a cantar i amb el temps s'ha fet un nom

■ FOTÓ: ORIOL CÀRCELES

trobar a l'Spotify. Ens trobàvem perquè ens venia de gust, no hi havia cap interès econòmic, ens reuníem perquè ens agradava tocar i cantar, fèiem cançons d'estiu, de guerra o d'amor, buscàvem un tema i sobre aquest, fèiem l'actuació. Tant la gent que teníem al davant com nosaltres ens ho passàvem molt bé.

Viu de la música?

No, diguem que jo visc per la música, és un altra manera de fer les coses. Faig de carter a temps parcial, i també he treballat de nits a un bar. Si volgués viure de la música al cent per cent em trauria aquesta llibertat que ara tinc.

Si volgués viure de la música al cent per cent em trauria aquesta llibertat que ara tinc

Què està fent, ara?

Estic en un moment que no sé per on tirar. Fa dos anys que investigo amb aparells electrònics i durant aquest temps no he acabat cap cançó, estic una mica preocupat. He de tornar a agafar la guitarra, fer cançons i després ja veuré quin és el camí.

Si hagués nascut a Noruega creu que parla el mateix tipus de cançó?

No ho crec, aquí som d'una manera diferent, m'agradaria que les meves cançons respiraren i tingueren el segell de la terra, dels camps verds que tenim per aquí, intento que les meves cançons formen part del meu paisatge, en el meu cas el Segrià. ■